

Jacek Morawski

POLITYKA W ZAKRESIE ALKOHOLU, NARKOTYKÓW I TYTONIU W SRI LANCE

Uwagi ogólne

Demokratyczno-socjalistyczna Republika Sri Lanki zajmuje wyspę Cejlon na Oceanie Indyjskim. Wyspa ta, zamieszkała od najdawniejszych czasów, obecnie liczy około 17 mln ludności, w tym 72 % Syngalezów, 21 % Tamilów, reszta stanowi inne narodowości. Kraj ma charakter rolniczy z uprawami herbaty, kauczuku, palmy kokosowej, ryżu, trzciny cukrowej, manioku, batatów itp. Wśród złóż mineralnych na uwagę zasługują liczne odmiany kamieni szlachetnych.

Wskutek zagrożenia zwiększającymi się problemami alkoholowymi Prezydent Sri Lanki powołał specjalną komisję w celu opracowania zasad polityki w zakresie substancji uzależniających. Raport na ten temat został przedstawiony Prezydentowi, członkom Parlamentu, ministrom i administracji lokalnej w sierpniu 1992 roku. Podstawowe rekomendacje raportu, dotyczące wszelkich substancji uzależniających są następujące:

1. Przyjmuje się, że alkohol i nikotyna są substancjami uzależniającymi szkodliwymi dla jednostek i społeczeństwa, a także poprzeczają rozprzestrzenianie się bardziej niebezpiecznych narkotyków.
2. Osoby uzależnione powinny być leczone i rehabilitowane tak jak inni chorzy, natomiast produkcja i sprzedaż substancji nielegalnych stanowi przestępstwo.
3. Produkcja, dostępność i popyt na substancje uzależniające powinny być stopniowo ograniczane tak, by przed rokiem 2000 społeczeństwo mogło być uwolnione od substancji uzależniających.

4. Państwo powinno szukać innych sposobów zbilansowania budżetu niż wpływy z tytoniu i alkoholu.

5. Należy powołać stały narodowy komitet doradczy rządu odpowiedzialny za wdrażanie i kontrolę polityki w zakresie substancji uzależniających.

6. Rząd winien przyjąć kompleksową narodową politykę w zakresie alkoholu, tytoniu i narkotyków, a także zapewnić edukację społeczeństwa dla poparcia tej polityki.

Alkohol

Produkcja i spożycie napojów alkoholowych w Sri Lance miały początek jeszcze przed erą kolonialną, tj. przed XVI w. Produkcja przemysłowa zapoczątkowana została później, kiedy rządy kolonialne wprowadziły podatek od alkoholu jako istotne źródło dochodów. W okresie Brytyjskim spożycie alkoholu było jednym z dominujących zagadnień podnoszonych przez ruch wyzwolenczy.

Rozpowszechnionymi napojami alkoholowymi na Cejlonie są toddy, fermentowany napój palmowy, zwany także winem palmowym o mocy 2 do 5 % oraz jego destylat, arak, o mocy wódki, produkowany w wielu różnych odmianach. Obecnie w Sri Lance spożywa się więcej napojów destylowanych niż tych o mniejszej zawartości alkoholu. W 1988 roku spożycie napojów destylowanych było wyższe o 31.966.636 litrów niż spożycie piwa. Ogólne spożycie alkoholu wzrosło w ostatnich 20 latach z 2,0 do 2,7 l na jednego mieszkańca.

Wzrost spożycia alkoholu wyjaśnia się osłabieniem tradycyjnych postaw abstynenckich, migracją międzynarodową, urbanizacją i ekspansją zachodniego stylu życia.

Ostatnie badanie przeprowadzone przez Bank Centralny wykazało, że mieszkańcy o niższym poziomie dochodów wydają około 40 rupii miesięcznie na alkohol, co stanowi istotne obciążenie w tej grupie dochodowej. Przy ocenie spożycia alkoholu należy wziąć pod uwagę, że kobiety w Sri Lance, a także społeczność muzułmańska, która stanowi 7 % populacji, z reguły nie używają napojów alkoholowych, tak że średnie spożycie nie daje dokładnego obrazu rozkładu picia. W 1989 roku dochody budżetu z alkoholu wyniosły prawie 6 mld rupii.

Wraz ze wzrostem spożycia alkoholu zwiększyły się rozmiary różnych problemów alkoholowych. Dotyczy to wykroczeń, pijaństwa i zakłócenia porządku publicznego, kierowania pojazdem pod wpływem alkoholu, a także przestępstw podatkowych. Wzrosło także rozpowszechnienie marskości wątroby.

Produkcja i dystrybucja alkoholu poddane są ograniczeniom licencyjnym, nad których wykonaniem czuwa urząd akcyzy. Są dwie kategorie licencji: w podziale na alkohol krajowy i zagraniczny. Alkohol zagraniczny obejmuje wszystkie napoje alkoholowe sprowadzone z zagranicy, na które było nałożone cło. Podatkiem objęta jest tylko sprzedaż tych napojów. Napoje zagraniczne natomiast produkowane w Sri Lance opodatkowane są zarówno na etapie produkcji, jak i sprzedaży. Alkohol krajowy obejmuje napoje wytwarzane lub destylowane w Sri Lance, takie jak arrack, toddy, ciders, sweet toddy, fruit i coconut ciders, polpala decoctions i inne o zawartości większej niż 4 % objętościowe alkoholu. Licencje na sprzedaż podlegają także ograniczeniu, w szczególności sprzedaż na miejscu nie może być prowadzona w odległości mniejszej niż w promieniu 800 m od instytucji edukacyjnych i miejsc kultu religijnego. Przy sprzedaży na wynos odległość ta nie może być mniejsza niż 90 m. Przy udzielaniu licencji bierze się pod uwagę także inne właściwości lokalne oraz liczbę punktów sprzedaży w stosunku do liczby mieszkańców. Wnioski o wydanie licencji są opiniowane przez przedstawiciela rządu, policję i urząd akcyzy i przesyłane do Sekretariatu Prezydenta do decyzji. Od września 1989 roku nie wydaje się nowych licencji, z wyjątkiem hoteli i lokali turystycznych. Naruszenia licencji bądź produkcja i sprzedaż bez licencji są przestępstwami, podobnie jak posiadanie urządzeń do produkcji alkoholu i fałszowanie napojów alkoholowych. Specjalnymi przestępstwami są: zakłócanie spokoju publicznego lub uszkodzenie mienia pod wpływem alkoholu, a także sprzedaż alkoholu osobom poniżej 18 roku życia i podawanie alkoholu dzieciom poniżej 12 roku życia.

Licencja na sprzedaż alkoholu precyzuje godziny rozpoczęcia i zakończenia sprzedaży alkoholu, różne w poszczególnych przypadkach. Praktycznie każdy pragnący nabyć alkohol może łatwo znaleźć otwarty sklep lub restaurację. W szczególności w tzw. hotelach turystycznych alkohol można nabywać od 10-tej rano do 12-tej w nocy, w przeciwieństwie do licencji obsługujących społeczność

miejsców, dla których godziny sprzedaży są krótsze. Praktyka ta jest ostro krytykowana jako przeżytek czasów kolonialnych i naruszenie zasady równości. Podobna krytyka dotyczy sprzedaży alkoholu w hotelach turystycznych w święta religijne, kiedy wszystkie inne punkty sprzedaży są zamknięte. Hotele turystyczne prowadzą także politykę tzw. happy hours, kiedy na spożywane napoje alkoholowe udziela się np. 20-procentowej zniżki.

Rekomendacje dla polityki w zakresie alkoholu są wielostronne i zmierzają w dalszej perspektywie do wprowadzenia prohibicji alkoholowej. Należy zaznaczyć, że znaczna część społeczeństwa nie pije, co jest związane z tradycją 25 wieków religii, wiązaniem używania alkoholu z kolonializmem, a także wciąż rozpowszechnionym ruchem trzeźwościowym. Wielu ministrów, parlamentarzystów i wysokich urzędników nie pije. Sam Prezydent Sri Lanki, Ranasinghe Premadasa, jest abstynentem, a w młodości był znanym działaczem trzeźwościowym. Rekomendacje dla polityki przeciwalkoholowej obejmują: rewizję polityki licencji na sprzedaż alkoholu i zmniejszenie liczby licencji, wprowadzenie zasady odnawiania licencji co 2 lata, ujednoczenie godzin sprzedaży na miejscu i na wynos, usunięcie różnic między licencjami dla hoteli turystycznych i innych miejsc sprzedaży, wprowadzenie zakazu sprzedaży napojów spirytusowych na zgromadzeniach publicznych oraz podwyższenie wieku nabywania alkoholu do 21 lat, wzrost ceł i podatku od napojów alkoholowych. Postuluje się także wprowadzenie zakazu reklamy alkoholu w mediach, zarówno pośredniej, jak i bezpośredniej, umieszczanie na butelkach z napojami alkoholowymi ostrzeżeń o szkodliwości alkoholu dla zdrowia, wprowadzenie edukacji alkoholowej do szkolnych programów wychowania zdrowotnego i kształcenia zawodowego, prowadzenie systematycznych badań nad spożyciem alkoholu, problemami alkoholowymi i profilaktyką w tym zakresie, utworzenie funduszu zdrowia pochodzącego z co najmniej 1 % wpływów z alkoholu przeznaczonego na promocję zdrowia i profilaktykę realizowaną przez stowarzyszenia i instytucje pozarządowe.

Narkotyki

Na Cejlonie uprawiany jest kanabis zwany tutaj ganja. W ostatnim stuleciu produkcja, sprzedaż i używanie marihuany stało się nielegal-

ne. Jednakże wiele ludzi uprawia kanabis w dżunglach na południu i południowym wschodzie wyspy. Uprawy te ocenia się łącznie na 80 ha. Marihuana jest najczęściej używanym narkotykiem. Uważa się, że nie powoduje ona poważniejszych problemów zdrowotnych lub społecznych i jest palona, podobnie jak papierosy, przeważnie przez młodych ludzi w wieku 20-30 lat. Kanabis transportowany jest do Kolombo i innych miast portowych, a stamtąd przemywany morzem do wielu krajów, w szczególności Wielkiej Brytanii.

Opium jest transportowane nielegalnie do Sri Lanki z krajów Żółtego Trójkąta (Burma, Laos, Tajlandia) i Żółtego Półksiężycy (Afganistan, Pakistan, Iran). W 1980 roku aresztowano za przemyt opium 68 osób i skonfiskowano ok. 5 kg opium. W tym samym roku szacowano liczbę używających opium na 5800 w całym kraju. Najwięcej uzależnionych od opium znajduje się wśród społeczności chińskiej i muzułmańskiej. W ostatnich latach opium wypierane jest przez heroinę, zwłaszcza od 1982 r., kiedy stwierdzono zanieczyszczenie opium arsenem. Heroina przemykana jest z Półwyspu Indyjskiego i z Pakistanu przez zorganizowaną sieć handlarzy narkotyków. W 1985 r. aresztowano ok. 3500 osób i skonfiskowano 18.250 kg heroiny. W tym samym roku 315 obywateli Sri Lanki aresztowano za granicą za przestępstwa związane z heroiną. Głównym ośrodkiem używania heroiny jest Kolombo i inne miasta turystyczne. Badania wykazują, że heroinę najpowszechniej używają młodzi ludzie w wieku 18-30 lat, stanu wolnego, mężczyźni należący do niższych grup dochodowych, mało wykształceni, pracownicy nisko kwalifikowani. Większość używa heroinę metodą wziewną. Liczbę uzależnionych od heroiny szacuje się obecnie na 40 tysięcy, co stanowi poważny problem zdrowotny i społeczny. W ostatnim czasie narasta także zagrożenie kokainą.

Sri Lanka jest sygnatariuszem Jednolitej Konwencji z 1961 roku i innych konwencji międzynarodowych dotyczących substancji psychotropowych. W 1973 r. podjęto pierwsze badania nad substancjami uzależniającymi w Sri Lance, a w kwietniu 1984 r. na podstawie ustawy Nr 11 utworzony został Narodowy Zarząd Kontroli Niebezpiecznych Narkotyków (NDDCB). Jest to główna instytucja odpowiedzialna za tworzenie i ocenę narodowej polityki w zakresie prewencji, leczenia, rehabilitacji i kontroli używania narkotyków. Zarząd działa głównie poprzez projekty towarzyszące ONZ. Działalność ta przebiega w 3 kierunkach.

1. Edukacja i informacja. Są to głównie programy szkolenia personelu profesjonalnego, służb społecznych, zdrowia, szkolnictwa, wymiaru sprawiedliwości, służb celnych, organizacji pozarządowych, wolontariuszy, księży, administracji państwowej. Prowadzone są także programy informacyjne dla ogółu ludności w szkołach i zakładach pracy.

2. Leczenie i rehabilitacja. Zorganizowane są trzy stacjonarne ośrodki prewencyjno-lecznicze: Kandy, Galle i Kolombo. Prowadzą one poradnictwo indywidualne i rodzinne, detoksykację, psychoterapię, medytację, edukację i motywację do zdrowych stylów życia. Terapia osób uzależnionych przebiega zasadniczo bez stosowania leków. W okresie jednego roku po wypisaniu z ośrodka udzielana jest pomoc w sprawach życiowych, w szkoleniu zawodowym, w znalezieniu pracy. Do ośrodków przyjmuje się osoby uzależnione na zasadzie dobrowolności, zasadniczo z rejonu. Minimalny pobyt trwa 21 dni; w tym czasie obowiązuje zakaz używania jakichkolwiek leków. Leczenie jest bezpłatne. W uzupełnieniu ośrodków w Kolombo i Kandy utworzono dwie poradnie konsultacyjne dla uzależnionych i ich rodzin. Poradnie te udzielają bezpłatnych świadczeń ambulatoryjnych.

3. Informacja epidemiologiczna. Zarząd zestawia statystyki medyczne dotyczące występowania i rozpowszechnienia używania substancji uzależniających. W stadium organizacji jest system monitorowania używania narkotyków (DANS), który ma za zadanie publikowanie kwartalnych raportów na ten temat.

Także policja utworzyła specjalny oddział znany jako Policyjne Biuro Narkotyków prowadzące rozpoznanie i dochodzenia w zakresie przemytu i sprzedaży narkotyków, a także współpracujące ze strażą graniczną, instytucjami finansowymi i Interpolem. W Sri Lance posiadanie lub sprzedaż więcej niż 2 g kokainy, morfiny lub heroiny jest przestępstwem zagrożonym karą śmierci lub dożywotniego więzienia.

W sierpniu 1989 r. powstało stowarzyszenie Parlamentarzyści Przeciwko Narkotykom. Stowarzyszenie to za swój główny cel stawia wpływanie na władze i policję lokalną w kierunku zaostrzenia kontroli nad narkotykami. Ma także dbać o zabezpieczenie środków finansowych na kontrolę narkotyków z budżetów lokalnych.

Rekomendacje dla polityki obejmują: ustanowienie specjalnych sądów dla przestępstw związanych z narkotykami, utworzenie rządowego laboratorium dla analizy narkotyków, zwiększenie sieci poradni i ośrodków rehabilitacji dla uzależnionych i używających substancji psychoaktywnych. Proponuje się ponadto wprowadzenie odrębnego ustawodawstwa dla monitorowania i kontroli leczenia i rehabilitacji narkomanów poza państwowym systemem leczniczym, a także wprowadzenie przymusowego leczenia i rehabilitacji osób uzależnionych. Ustawodawstwo takie powinno także przewidywać możliwość przymusowego pobrania próbek moczu lub krwi do analizy w kierunku zawartości substancji psychoaktywnych. Postuluje się także rozszerzenie programów prewencyjnych i edukacyjnych szczególnie dla młodzieży, w szkołach i mass-mediach.

Tytoń

Tytoń jest powszechnie używany w Sri Lance od czasu, kiedy został wprowadzony w XVI w. Produkowany jest wyłącznie przez Ceylon Tobacco Company. Przemysł tytoniowy prognozuje wzrost sprzedaży tytoniu w Azji w ogóle o 18 % do roku 2000. Tendencja wzrostowa dotyczy także Sri Lanki. Studia Banku Centralnego wykazały, że mieszkańcy z niższych grup dochodowych (średni dochód wynosi 2500 rupii) przeznaczają 4 % całości dochodów na tytoń. Wynosi to 100 rupii miesięcznie. Średnio dziennie używający tytoniu wypala 5 papierosów, co oceniane jest jako poziom zdecydowanie szkodliwy dla zdrowia. Szacuje się, że około 25 % dorosłych mężczyzn w Sri Lance znajduje się w grupie zagrożenia rakiem płuc lub chorobą serca z powodu palenia. W 1989 roku Narodowy Program Raka przeprowadził badania, z których wynikało, że 54,8 % mężczyzn powyżej 12 lat jest palaczami, podczas gdy wśród kobiet tylko 0,84 %.. Wśród mężczyzn najwyższe wskaźniki palaczy występują w grupie 30-40 lat. Rozpowszechnienie palenia wśród mężczyzn jest większe na wsi niż w miastach.

Rząd Sri Lanki wprowadził zakaz reklamowania tytoniu w telewizji i w radiu i obowiązek umieszczania ostrzeżeń o szkodliwości dla zdrowia na opakowaniach papierosów. Niektóre władze lokalne wprowadziły zakaz palenia w miejscach publicznych, teatrach i kinach, rozważa się także wprowadzenie zakazu palenia w transporcie

publicznym. Linie lotnicze rezerwują dla niepalących większą część miejsc.

Wnioski z badań nad wzorami palenia dotyczą zwiększenia ceny papierosów, wprowadzenia całkowitego zakazu produkcji i importu produktów tytoniowych. Rekomendacje dla polityki narodowej obejmują także zakaz używania nazw wzorów towarowych oraz zakaz sponsorowania wydarzeń kulturalnych i sportowych przez firmy tytoniowe. Ponadto proponuje się podwyżkę cen, umieszczanie na opakowaniu papierosów informacji o procencie nikotyny i innych szkodliwych składników, wprowadzenie zakazu palenia w instytucjach publicznych i miejscach pracy, w transporcie publicznym i prywatnym, zakaz sprzedaży papierosów młodzieży poniżej 18 roku życia.

Stowarzyszenia społeczne

W Sri Lance działa wiele stowarzyszeń o charakterze trzeźwościowym.

Najstarszym jest Stowarzyszenie Trzeźwości Sri Lanki (SLTA) powstałe w 1912 roku. Stowarzyszenie to ma zasługi zarówno w działalności trzeźwościowej, jak i w działalności niepodległościowej. Z inicjatywy tego Towarzystwa między innymi wycofano alkohol z około 8 tys. barów. Obecnie Stowarzyszenie posiada 405 oddziałów na całej wyspie. W swojej działalności nawiązuje do religii buddyjskiej. Prowadzi akcję edukacyjną poprzez zebrania i odczyty, wydaje własny kwartalnik Nivarana, podejmuje także próby dotarcia do osób uzależnionych i młodzieży używającej alkoholu, narkotyków bądź palącej papierosy.

Największą obecnie organizacją trzeźwościową jest Trzeźwa Sri Lanka, zrzeszająca 8 krajowych organizacji abstynenckich. Stowarzyszenie jest częścią IOGT - Międzynarodowej Organizacji Dobrych Templariuszy. Cele federacji obejmują: trzeźwość, politykę w zakresie alkoholu i narkotyków, rozwój, pokój oraz wychowanie dzieci i młodzieży. Zebrania odbywają się w lokalach organizacji członkowskich i obejmują głównie seminaria z udziałem specjalistów, przedstawicieli władz lokalnych, miejscowych członków Parlamentu i ludności. Prowadzone są szkolenia liderów dla społeczności lokalnych

oraz działalność rehabilitacyjna. W sierpniu 1992 r. Towarzystwo było głównym organizatorem Międzynarodowej Konferencji Kulturalnej IOGT, która zgromadziła około 500 uczestników z całego świata i była forum dyskusji polityki w zakresie alkoholu i narkotyków, edukacji oraz wymiany doświadczeń kultury wolnej od substancji uzależniających z całego świata.

Federacja Dobrych Templariuszy Regionu Północnego rozpoczęła działalność w 1969 roku z inicjatywy norweskich organizacji trzeźwościowych jako projekt poprawy sytuacji materialnej biednych rodzin rybackich. Podjęła ona podstawową działalność edukacyjną, a także w zakresie poprawy jakości wody pitnej, urządzeń sanitarnych i budowy łodzi rybackich. Zrzesza około 5 tys. stałych członków. Od 1989 r. działalność jej jest wspomagana przez Norwesko-Szwedzki Program Rozwojowy (FORUT).

Młodzieżowa Organizacja Trzeźwości (TYOS) powstała w 1975 roku i liczy ok. 10 tys. młodych ludzi. Oddziaływaniem swoim obejmuje ponad milion młodzieży w Sri Lance. Jeden z głównych programów stowarzyszenia nastawiony jest na zapobieganie paleniu tytoniu przez młodzież. TYOS prowadzi także programy radiowe oraz programy edukacyjne dla młodzieży.

Grupa Pokojowej Akcji Bezpośredniej (NWGAD) - idea stowarzyszenia jest zmiana społeczna metodami bez użycia przemocy. Idea ta ma szczególne znaczenie w Sri Lance, gdzie od lat w północnej części kraju toczą się walki plemienne między Tamilami a Syngalezami. Stowarzyszenie prowadzi działalność humanitarną, działa ponadto na rzecz praw człowieka. Działania NWDAG włączają: opiekę przedszkolną, opiekę nad osobami przebywającymi w obozach uchodźców, opiekę nad rodzinami ofiar wojennych, fundowanie stypendiów, rehabilitację niepełnosprawnych, tworzenie bibliotek, ochronę środowiska, kursy pierwszej pomocy, współpracę z organizacjami dziecięcymi i kobiecymi.

Młodzieżowy Klub Trzeźwości (TYCSL) - powstał w 1983 roku i zrzesza 8 tys. członków w 80 oddziałach. Głównym celem TYCSL jest prewencja i kontrola tytoniu, alkoholu i narkotyków. Stowarzyszenie działa w 3 kierunkach: zapobiegania narkomanii, rehabilitacji uzależnionych, poprawy poziomu życia, w tym ochrony środowiska.

Programy profilaktyczne prowadzone są w 6 większych miastach i 60 szkołach. W przygotowaniu są dalsze programy dla 40 szkół. Stowarzyszenie wydaje miesięcznik Chin Thana. W Centrum Rehabilitacji Młodzieży leczeni są uzależnieni młodzi ludzie. W ciągu ostatnich 2 lat leczono 45 osób, z tego 12 z sukcesem.

Ruch Sarvodaya zapoczątkowany został w 1958 roku i jest największym stowarzyszeniem w Sri Lance. Organizuje opiekę społeczną w ok. 8 tys. wsi w całym kraju. Ruch prowadzi ok. 3500 przedszkoli, a także program zapobiegania niedożywieniu wśród dzieci. Stowarzyszenie to jest nie tylko instytucją opieki społecznej, ale także działa na rzecz reformy społecznej, co nadaje mu charakter polityczny.

Narodowy Kongres Młodzieżowy Przeciwko Narkomanii (NYCADA) utworzony w 1988 roku jako organizacja zrzeszająca 18 grup młodzieżowych zainteresowanych zwalczaniem narkomanii. Kongres wprowadził szereg programów, jak na przykład: dzień bez papierosa, seminaria antynarkotyczne, obozy młodzieżowe upowszechniające działalność kulturalną i sportową. W latach 1990-1991 NYCADA zorganizował szereg programów edukacyjnych w zakresie alkoholu i tytoniu w szkołach podstawowych i średnich.

Ogólnocejljońska Konferencja Młodych Muzułmanów (YMMA) utworzona została w 1971 roku i zrzesza 150 lokalnych organizacji, koordynujących swoją działalność od roku 1950. Prowadzi seminaria w zakresie narkotyków dla młodzieży. W ostatnim okresie YMMA otrzymała od rządu ziemię, na której rozpoczęła budowę ośrodka rehabilitacji dla narkomanów.

Norwesko-Szwedzki Program Rozwojowy (FORUT) - organizacja ta została utworzona przez IOGT dla wspierania rozwoju w krajach tzw. trzeciego Świata. Obecnie prowadzi ona programy w 5 krajach: Gambii, Sierra Leone, Indiach, Maladiwach i Sri Lance. Działania FORUT idą w 4 kierunkach: rozwój społeczności, pomoc humanitarna, rehabilitacja uzależnionych, promocja trzeźwości. Najbardziej rozwinięte są programy rozwojowe obejmujące pomoc społeczną i zdrowotną, konstrukcję domów, wyposażenie domów w sanitariaty i wodę pitną, udzielanie kredytów i stymulowanie oszczędności poprzez własny Bank Ludowy, programy edukacyjne,

szkoleniowe i kulturalne, programy przedszkolne - w 1991 roku np. objęto opieką przedszkolną ok. 3 tys. dzieci. FORUT dostarcza znaczną pomoc do obozów uchodźców, zwłaszcza dla dzieci i kobiet. Pomocą taką objęto dotychczas ponad 70 tys. osób. W 1987 roku z inicjatywy FORUT utworzony został Ośrodek Informacji o Alkoholu i Narkotykach w Kolombo mający na celu wspieranie fachowym doradztwem i badaniami naukowymi organizacji trzeźwościowych w Sri Lance. Ośrodek ten prowadzi ponadto samodzielnie programy edukacyjne w wielu regionach kraju.